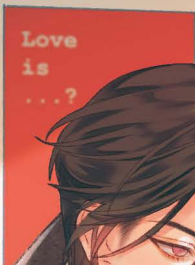

hrs+

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
นายคะ
ทดลองอ่าน
อยากมา

เจ้าหญิงฟูลอโงม เขียน | HIRUNA ภาพ

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์ใจใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

นายคะ อย่ามาเซ็น

ภัทรวุฒิสถาปนิก เชียงใหม่

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2548-2

ภาพประกอบ HIRUNA

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หลังจากทุกคนได้ฟินไปกับ 'นายคะ อย่ามาอ่อย' นายญี่ปุ่นที่มีสกิลการอ่อย 'ไม่ธรรมดา'ไปแล้ว ตอนนี้มาถึงคิวของ 'นายคะ อย่ามาขึ้น' อย่าง 'คาเมอิ โทชิโตะ' กันบ้าง ขอบอกเลยว่านายญี่ปุ่นเล่มนี้ของเราก็มีความขึ้นแบบไม่ธรรมดาเช่นเดียวกันคะ เพราะเขาทั้งปากไม่ตรงกับใจ และยังชอบทำตัวเย็นชาใส่ 'อ้อน' นางเอกของเราด้วย แน่แน่นอนว่าพระเอกปากแข็งขนาดนี้ นางเอกก็ต้องมีสกิลในการก่อกวน (หัวใจ) พระเอกไม่น้อยในเล่มนี้เลยมีทั้งความสนุกสนาน ความขึ้น(?) และความดราม่าเคล้าน้ำตาอย่างแน่นอน ทั้งยังไม่ทิ้งความแซบ เผ็ดพริก 10 เม็ด ในแบบฉบับของ 'เจ้าหญิงผู้เลอโฉม' ไปอีกด้วย

ในเมื่อพระ-นางของเราเริ่มต้นจากความเมากันได้ใกล้ชิดกัน แล้วความสัมพันธ์ของทั้งสองที่ดูผิดพลาดจะเป็นอย่างไรต่อไป เพราะถึงแม้เขาและเธอจะหวั่นไหว แต่เส้นคั่นระหว่าง 'เจ้านาย' กับ 'ลูกน้อง' ยังคงอยู่ มาคอยลุ้นและเอาใจช่วยสาวดิสต์กับหนุ่มขึ้นไปด้วยกันดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

สวัสดีค่ะ เจ้าหญิงผู้เลอโฉมเองค่ะ กลับมาเจอกันอีกครั้งในเล่มที่สองของเซิตนายชา นายญี่ปุ่นสุดหล่อของเราเอง~ ก่อนอื่นขอขอบคุณทุกคนที่หยิบเล่มนี้ขึ้นมาอ่านกันนะค่ะ เป็นอีกเล่มที่เราชอบมากๆ ตอนเขียนคือมีความสุขมาก ชอบทุกอย่างในเล่มนี้ทั้งปก ทั้งพล็อต ทั้งตัวนางเอก ตัวพระเอก และตัวประกอบทุกตัวเลย เป็นงานเขียนที่อิงจากประสบการณ์ทำงานในเอเจนซีโฆษณาญี่ปุ่นของจริงค่ะ เพราะคิดว่าอยากจะแทรกเรื่องการทำงานเข้าไปด้วย (แน่นอนว่าไม่ทิ้งความหวานแหววและความแซบแบบในเล่มนี้ก็คือรับประกันฉาก 18+ ฮอตมากๆ ค้าาา)

เดดไลน์โหดเหมือนเคยค่ะเล่มนี้ เพราะส่วนตัวเราทำงานประจำไปด้วย (ตอนนี้ทำงานอยู่บริษัทญี่ปุ่นในสิงคโปร์ค่ะ) ก็คือต้องเขียนแบบได้รุ่งติดกันสองสัปดาห์ได้ช่วงท้ายๆ ก่อนเดดไลน์ (แต่ก็แอบเลยเดดไลน์นิดนึงอยู่ดี ฐึ่ลืกผิดต่อ บ.ก. และทีมงานมากๆ) เพราะอยากให้มันออกมาดีที่สุด คาเมอิซังจะแพ้าคิสึกิซัง (พระเอกเรื่องนายคะ อยู่มาอ่อย) ไม่ได้เด็ดขาด ก็เลยจัดเต็ม เต็มมากซะจนขีดไป 250 หน้าเอสี่เลยค่ะ เกือบตาย 555+

เอาเป็นว่าตั้งใจกับเล่มนี้มากๆ ขอขอบคุณทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องให้เล่มนี้ออกมาสมบูรณ์แบบในตัวของมัน ทั้ง บ.ก. ทั้งนักวาด เพื่อนๆ ทุกคนที่ช่วยอ่านช่วยคอมเมนต์ช่วยเป็นกำลังใจให้เราเขียนจนจบไม่ตายไปกลางทาง และขอบคุณนักอ่านอีกครั้งที่สนับสนุนคาเมอิซังกับน้องอ้ออน หวังว่าจะชอบเล่มนี้เหมือนที่เราชอบนะค่ะ :) อ่านให้สนุกค่า~

แล้วเจอกันใหม่ใน 'นายคะ อยู่มาร้าย' (เล่มของฮาไซเบะซัง) และ 'นายคะ อยู่มาอ้ออน' (เล่มของมิเนอิซัง) นะค่ะ!

ใครอยากพูดคุย เค้าท่อมย รีวิว ส่งฟีดแบ็ก เชิญได้ที่ช่องทางด้านล่างเลยคะ

Fan Page : www.facebook.com/prettyprincessjamsai

Instagram : [@prettyprincessjamsai](https://www.instagram.com/prettyprincessjamsai)

Twitter : [@Kantarin_L](https://twitter.com/Kantarin_L)

Website : prettyprincess.co

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

1

帰りの電車で上司と一緒にあったとき。

เมื่อฉันกลับรถไฟขบวนเดียวกับหัวหน้า

@ViperX Advertising

"คุณอ่อน นี่คุณอ่านบรีฟไม่เป็นหรอ ผมบอกแล้วว่าเจ้านี้ให้ทำตามบรีฟ แล้วดูที่คุณทำมาแต่ละอันสิ มันเหมือนกับที่เขาบรีฟมามั๊ย มีตรงไหนสักคำที่เขาเขียนว่าชอดอกไม้หรอ"

ฉันกลอกตาขึ้นบนลงล่างเป็นรูปเลขแปดพลาจพยายามข่มใจไม่หันไปทู่จอมอนิเตอร์ใส่ฟีย์อร์ชที่มีบรรดาศักดิ์เป็นถึง Team Leader ของแผนกฉัน ให้มันรู้แล้วรู้รอด เมื่อเขาร่ายจบฉันจึงค่อยหันไปตอบอย่างใจเย็น

"หนูอ่านออกคะพี่"

"อ่านออกแล้วทำไมงานมันออกมายั้ง"

"คือฟีย์อร์ชคะ..."

เย็นไวยัย้อ่อน เย็นไ่ว์ เย็น...เย็น...

"คืออะไรอะดอกไม้ ใส่มาทำไมเนี่ย มันดูเรียบหุตรงไหนกับการมีดอกไม้แบบนี้ผมเรียกหวานแหวนนะ หวานจนเลียนเลยอะ แล้วแบรนด์นี้อิมเมจเขาต้องดูโต ผมถึงบอกให้ใส่รีบับลงไป..."

เย็นไม่ไหวแล้ว!

"แต่มันไม่สวยไงคะ"

"อะไรนะ" พี่ออร์ซถึงกับตาเหลือก เช่นเดียวกับยัยหวาน เพื่อนที่นั่งอยู่ติดะตรงข้ามกันซึ่งคอยพนมมือเหมือนจะบอกให้ฉันท่องนะโมสามจบอยู่ในใจตั้งแต่เห็นพี่ออร์ซเดินออกจากโต๊ะตัวเองมาหาฉันแล้ว "เมื่อก็ว่าคุณว่าจะไรนะ"

"หนูบอกว่ามันไม่สวยเลยอะคะพี่ ที่ปริพมาเนีย คือถ้ารู้อยู่แล้วว่าทำไปยังไงมันก็ต้องแย่จะให้ทำทำไมคะ สุดท้ายก็ต้องเอามาแก้อีก ก็ไม่ได้วางไม้ได้มีงานแบรนต์เดี่ยวนะพี่"

สิน້ายัยหวานตอนนี้เหมือนกำลังสวดภาวนาอะไรสักอย่างมากกว่าจะลุ่นเอาใจช่วยแล้ว ฉันเข้าใจ มันคงเลยจุดนั้นไปแล้วสินะ

ก็ช่วยไม่ได้นี่ กับทิมลิตที่ไม่คิดจะออกความเห็นอะไรแย้งลูกค้าเลย มีแต่ก้มหน้ารับปริพมาแล้วก็ปล่อยให้ลูกค้าจับมือทำงานดีไซน์แบบนี้จะให้ฉันลัลลลาอยู่ได้หรือ

ฉันมองหน้าพี่ออร์ซที่ยืนทำปากพะงาบๆ เหมือนอยากจะพูดอะไรสักอย่าง แต่แรมเต็มจนแปลงไฟล์ไม่ทัน จากนั้นสิ่งที่เขาทำก็เหมือนกับที่เขาทำมาตลอดเวลาที่เตียงไม่ออก...และมันก็คือการฟาดกระดากปีกหนึ่งทีถืออยู่ในมือลงบนโต๊ะพร้อมกับโวยวายเสียงดังลั่นเหมือนกลั้วชื้อไอที่อยู่ในห้องชั้นบน จะไม่ได้ยืนนั่นเอง

"จะสวยหรือไม่สวยมันก็อยู่ที่การตัดสินใจของผมกับลูกค้า ไม่ใช่คุณ!" เขาว่าพร้อมกับยกมือชี้หน้าจ้อ "คุณมีหน้าที่ทำตามบริพก็ทำไป ทำให้มันเร็วๆ ด้วยเพราะต้องโพสต์มะรีนนี่แล้ว ลูกค้าเจ้านี้ยิ่งตวจซ้ำๆ อยู่ คุณก็ดันทำซ้ำๆ ทำไม่ตรงบริพอีก ซาติไหนจะแอฟปริพหมด แค่นี้ก็ทำเดือนชนเดือน โฟสต์วันต่อวันแล้วเนี่ย ตารางงานคนอื่นเค้ารวนหมดรู้มั๊ย..."

บล่า บลา บลา บลา

คราวนี้ตาฉันกลอกวนเป็นลูกช่างแล้ว ยังดีที่พอพูดจบพี่ออร์ซที่รักก็เดินสะบัดตูดกลับโต๊ะไปเสียที นี่กว่าจะบ่นต่ออีกสักหน่อยจะได้แกะขนมกินซะเลย

"ไง วันไหนไม่ได้เตียงกับพี่ออร์ซจะขาดใจตายไปซะแล้วม๊อคุณ" ยัยหวานทำหน้าเอือมระอามาจากโต๊ะฝั่งตรงข้าม ส่วนฉันก็แข็งจนได้แต่ยกไหล่แทน

คำตอบก่อนจะไถ่แก้วอีกกลับมาหน้าคอมฯ แล้วเปิดโปรแกรม Ai* สุดที่รักยิ่ง
ขึ้นมาอีกครั้ง "แกก็เหลือเกิน ชอบทำให้ตัวเองเหนื่อยโดยใช้เหตุอยู่เรื่อย
ก็รู้อยู่แล้วว่าพี่ออร์ชหัวแข็งแค่ไหน"

"อย่าเรียกว่าหัวแข็ง โปรดเรียกว่าคร่ำครึ"

"เออ จะเรียกอะไรก็ช่างเหอะ" ยัยหวานตัดบทก่อนจะเอาไม้ส้อมปากกา
ชี้หน้าฉัน "ถามจริง เวลาทำงานนอกบริษัท นอกจากเหนื่อยฟรีแล้วเคยได้อะไร
ตอบแทนกลับมาบ้าง"

"...ได้ค่าตัวของพี่ออร์ชมั่ง"

"และที่แกยังทำแบบเดิมมาตลอดสองปีตั้งแต่เข้าทำงานมา ทั้งๆ ที่รู้ว่า
ทำแล้วจะต้องถูกค่าเป็นเพราะ..."

"แกว่าคำถามนี้มันน่าตอบมัย เป็นฉันฉันไม่ถามนะ มารยาทนิดนึงอะ"

ยัยหวานมองค้อนก่อนจะเซดใส่ฉันแล้วหันไปวาดรูปอิลลัสสาวน้อย
ของมันต่อ "ฉันแค่อยากเตือนสติแก เพราะทำงี้แกก็มีแต่จะโดนประเมินแย่ๆ
แถมแต่ละอาร์ตเวิร์กที่ทำก็ชอบเล่นใหญ่ เห็นแล้วเหนื่อยแทน พอทำไปละ
มันไม่ผ่านสักทีมันน่าเสียดายออก เก็บแรงไว้ทำอย่างอื่นเหอะ พวกเรา
มันแค่กราฟิกดีไซน์เนอร์หน้าใหม่ ไม่ใช่แผนกครีเอทีฟ เขาก็ต้องคาดหวังให้เรา
ทำตามบริษัทที่ลูกค้าสรุปมาให้แล้ว ไม่ใช่ไปคิดให้เค้าใหม่ แบบนั้นมันผิด
Process"

"นี่แกโดนพี่ออร์ชล้างสมองไปแล้วหรือ นี่เข้าลัทธิออร์ชไปแล้วใช่มัย"

"ไม่ใช่ไว้อยย ฉันแค่ปรับตัวไปตามรูปการณ์อย่างที่คนฉลาดเค้าทำกัน
อะ เข้าใจปะ"

"ลัทธิออร์ชนี่ของแรงจริงๆ"

"ก็บอกที่ไม่ใช่ไง" ยัยหวานแยกเขี้ยวใส่ก่อนจะชี้มือไปทางทิศไหนสักแห่ง
เหมือนจะมั่วๆ "นี่ ถ้าแกอยากจะทำตามใจไม่ต้องตามบริษัทหรือเข้าลัทธิอะไร
ก็ตีตัวเองขึ้นมาเป็นครีเอทีฟอัจฉริยะเหมือนอย่างหัวหน้าเราให้ได้สิ"

"ครีเอทีฟอัจฉริยะ? หมายถึงใครนะ อ๋ยามอนะว่าพี่ออร์ช"

* โปรแกรม Ai หมายถึงโปรแกรม Adobe Illustrator โปรแกรมสำหรับวาดและตกแต่งภาพ เป็น
โปรแกรมพื้นฐานที่นักออกแบบดีไซน์ใช้กัน

"ก็เคยเล่าให้ฟังไปตั้งหลายรอบแล้วไง คาเมอิล โทชิโซ ครีเอทีฟไดเรกเตอร์ หัวหน้าแผนกครีเอทีฟทั้งหมดของ ViperX เข่าว่ากันว่าเป็นอัจฉริยะดีกรี Cannes Lion Awards* ที่อาคิสึกิซังไปดึงตัวมาจากญี่ปุ่นด้วยตัวเองเลยนะ" ยัยหวานพูดก่อนจะหรี่เสียงลงพร้อมเพิ่มเอฟเฟกต์เพื่อความตื่นเต้นเข้าไปอีก "ฉายาของเขาคือ ดีไซน์ร้อยครั้ง แอปปฏิร้อยครั้ง ได้ยินว่าไม่เคยมีลูกค้ำคนไหนขอแก้งานเลย จัดว่าเป็นเทพเจ้าของวงการดีไซน์ก็ว่าได้ ทั้งเก่ง ทั้งหล่อยังกับ นายแบบ สาวๆ ชื่นบนกรีดเขากันจะตายนะ"

"อ้อเหอ" ฉันรับคำอย่างแค้นๆ ฟังยัยหวานพูดแบบเข้าหูซ้ายทะลุออกทุกช่องทาง พลังลากนุ่นลากนี่เข้าๆ ออกๆ อาร์ตบอร์คอย่างไว้ซึ่งจิตวิญญาณ ทำเอายัยหวานถึงกับต้องถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อมทำหน้าเหม็นเบื่อใ้คงเพราะระอา กับภาพที่ชินตานั้นแล้วมั้ง ก็เราเข้ามาทำงานพร้อมกัน แล้วก็นั่งหันหน้าเข้าหากันอย่างนี้มาตั้งแต่วันแรกเลยนี่นา ยัยนี่เห็นฉันรับกับพี่ยอร์ช มาจนเบื่อแล้วล่ะ

"เอาน่า อย่าเศร้าไปหน่อยเลย วันนี้ก็ตั้งใจทำงานไปก่อนนะ เดี่ยวสักวันได้ย้ายทีมหรือได้เลื่อนขั้นเมื่อไหร่ก็จะเป็นวันของเรา"

ยัยหวานว่าพลาถยี่นถุกซ็อกโกแลตมาให้เหมือนจะปลอบ และฉันก็รับมากินชิ้นหนึ่งแม้ไม่รู้สึกลอยากอาหารเลยสักนิดเพื่อไม่ให้เพื่อนเสียน้ำใจก่อนจะหยิบหูฟังมาใส่เตรียมเข้าโหมดทำงาน

ความจริงฉันก็เข้าใจอยู่ว่ายัยหวานตั้งใจจะบอกอะไร แล้วก็รู้ด้วยว่าที่เธอคิดไม่ผิดเลย...ถ้ามองในมุมของบริษัทล่ะก็นะ

แต่ทำงานแบบนั้นมันก็เหมือนเครื่องจักรดีๆ นี่เองไม่ใช่หรือ เหมือนใส่บริฟเข้าไป แล้วมันก็ลากๆ วางๆ แปะๆ ให้ตรงตามบริฟแค่นั้นเอง ไม่ได้เรียกว่างานดีไซน์อะไรสักหน่อย

ฉันเปิดบริฟที่พี่ยอร์ชส่งมาให้ใน Trello** ก่อนจะหันไปดูกระดาษที่

* Cannes Lion Awards คือ งานเทศกาลประกวดรางวัลโฆษณานานาชาติ โดยเหล่าเอเจนซีโฆษณาและแบรนด์ใหญ่จะส่งผลงานโฆษณาเข้าประกวดเพื่อให้ได้รางวัล Cannes ซึ่งเป็นรางวัลที่จะการันตีถึงความสำเร็จและความครีเอทีฟของผลงานโฆษณา และเป็นที่ยอมรับมากที่สุดของโลก

** Trello คือ โปรแกรมออนไลน์และแอปพลิเคชันสำหรับบริหารจัดการโครงการ (Project Management) ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับการแปะโพสต์ติดไว้บนบอร์ดที่สามารถแชร์ร่วมกับคนอื่นในทีมได้ เพื่อให้การทำงานมีระบบชัดเจน

พียอร์ซพาดใส่โต๊ะฉันเมื่อคืนนี้ มันคืออาร์ตเวิร์กที่ฉันออกแบบขึ้นใหม่ โดยไม่แคร์บริฟใดๆ นั่นเอง และการที่เขาทิ้งมันไว้บนโต๊ะอย่างนี้ก็ไม่ต่างอะไรกับการเหยียบหน้ากันแล้วทิ้งรอยเท้าไว้ให้เจ็บใจเล่นเลย อารมณ์แบบนี้ฉันคงทำงานต่อไม่ไหวแน่...

แบบนี้มันต้อง BURN BABY BURN!!!

"เอ้าน้องอัน ได้แล้วจะ"

"ขอบคุณนะคะป้า ช่วยได้มากเลย"

"ไม่เป็นไรจะ ว่าแต่จะเอาถึงเผากระดาศไหว้เจ้าไปทำอะไรหรือนี่ป้าต้องไปขอแผนกธุรการมาเลยนะเนี่ย เขากังว่าจะเอาไปทำไม ยังไม่ถึงงานไหว้เจ้าสักหน่อย..."

"ฮะๆๆ"

ฉันหัวเราะกลบเกลื่อนคุณป้าแม่บ้านที่ทำมาจะถามต่อด้วยความอยากรู้อยากเห็น ก่อนจะรีบบอกว่าเดี๋ยวใช้เสร็จจะรีบเอามาคืนแล้วเดินหนีมาอย่างไวเพราะไม่อยากจะบอกความจริง

ก็ขึ้นบอกไปป้าได้หาว่าฉันเป็นบ้าพอดีนะสิ แบบว่า คนบ้าอะไรแค้นหัวหน้าจนทำงานต่อไม่ได้เลยต้องเอางานที่ไม่ผ่านออกมาเผาทิ้ง อะไรเงี๊ยะ

หลังจากหนีป้าแม่บ้านมาได้แล้วฉันก็กดลิฟต์ขึ้นไปชั้นดาดฟ้าทันที ความจริงออกไปโซนสูบบุหรี่ตรงลานจอดรถก็เผาได้แล้ว แต่แถวนั้นพนักงานออฟฟิศเราไปกันเยอะ ฉันไม่อยากจะบังเอิญจะเอ็กกับใครเข้า ของแบบนี้มันต้องการความเป็นส่วนตัวนี่นา

เมื่อลิฟต์เปิดออกก็เจอกับแดดจ้าสมเป็นประเทศไทย ยังดีที่เขาไม่ทำกันสาดไว้บังแดดอยู่ตรงกลางดาดฟ้า... ฉันรู้เพราะเคยขึ้นมาบ่อยเวลาหัวร้อนเพราะที่มลิต ส่วนใหญ่คนขี่เก็ยจรถลิฟต์ไม่ขึ้นมาถึงนี่อยู่แล้ว ฉันก็เลยเหมือนได้ดาดฟ้าทั้งชั้นเป็นของตัวเองมาตลอดไงละ

และฉันก็คาดหวังไว้ว่าวันนี้เองก็น่าจะได้เผากรดาศอย่างเป็นทางการเป็นส่วนตัวเหมือนทุกที จนกระทั่งเดินออกมาจากลิฟต์และพบว่าไม่มีใครอีกคนหนึ่งอยู่ที่นั่นก่อนแล้ว...

ผู้ชายคนนั้นยืนสูบบุหรี่พริ้วริ้วกั้นริมคาดฟ้าปล่อยให้ลมพัดจนเส้นผมสีน้ำตาลเข้มที่ถูกมัดไว้ลวกๆ พลิ้วไหวไปตามแรงลม ในที่แรกเขาไม่ได้สนใจฉันเลย คุณคล้ายกำลังล่องลอยอยู่ในความคิดของตัวเองซะจนไม่ได้ยินกระทั่งเสียงเปิดประตู ทำให้ฉันมีโอกาสดูเห็นแววตาเหม่อๆ ที่ชวนให้นึกสงสัยขึ้นมาว่า สิ่งที่อยู่ในความคิดของเขานั้นคืออะไร...

และทำไมมันถึงได้ทำให้ฉันตาสีน้ำตาลของเขาดูมีเสน่ห์หนัก

รู้ตัวอีกทีฉันก็ผลอยยืนจ้องเขาอยู่นาน...นานจนเขารู้สึกตัวและหันมามองด้วยแววตางุนงนนั้นแหละสติถึงได้กลับเข้าร่างเสียที และใบหน้าที่หล่อเหลาดูจนอาร์ตซันติชของผู้ชายคนนั้นก็ทำให้ฉันถึงกับไม่รู้จะเอามือไม่ไปวางตรงไหน ช่วงขณะหนึ่ง จูๆ ทุกอย่างบนตัวก็รู้สึกแก้งก้างเกะกะไปหมด

ห่ออะไรขนาดนี้นะ น่าจะสูสีกับอากิสึกิ โคจิ ซีอีโอของบริษัทเราเลยนะเนี่ย

ว่าแต่ฉันมายืนถือถังเผากะดาศุไห้วเจ้ากับกระดาศุปีกใหญ่ตรงนี้ทำไมนะ อ้อ...จะมาเผางานที่ถูกตีกลับมานั่นเอง

"...ใช้ของผมสิ"

ฉันชะงักเมื่อเขาเสนอมาเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันแบบไร้ที่ติ คงเพราะฉันยืนจ้องเขาเหมือนจะอยากได้อะไรสักอย่างอยู่นานแล้วละมัง...

แต่พูดภาษาอังกฤษแบบนี้...ว่าแล้วเชื่อว่าเขาต้องไม่ใช่คนไทย แต่หน้าเอเชียลูคนี้นักคงเป็นคนญี่ปุ่นละมัง ก็แถวนี้มีแต่บริษัทญี่ปุ่นนี่นา

"เอ่อ...ขอบคุณค่ะ" ฉันกะพริบตา ก่อนจะยื่นมือไปรับไฟแช็กมาจากเขา พร้อมกระซิบคำว่าขอบคุณเบาๆ เพราะนึกขึ้นได้เดี๋ยวนี้เองว่าตัวเองเตรียมทุกอย่างมาพร้อมยกวันไฟแช็ก

แต่พอรับมาแล้วจะจุดไฟเผากะดาศุตรงนี้ก็รู้สึกแปลกๆ แะะ เขาจะหาว่าฉันเป็นผู้หญิงโรคจิตมั้ย มายืนเผางานที่ไม่ผ่านอยู่บนคาดฟ้าแบบนี้... แต่ถ้าจะเอาคืนเขาไปโดยไม่ได้ใช้ทำอะไรเลยก็ประหลาดอีกเหมือนกัน

สถานการณ์พิลึกพิลั่นทำให้ฉันต้องยื่นนิ่งทำอะไรไม่ถูกอยู่กับเขาที่ยืนคิบบุหรี่พร้อมพ่นควันสีเทาๆ ออกจากริมฝีปากสวยได้รูปด้วยท่าทางเหมือนหลุดออกมาจากอินสตาแกรมนายแบบระดับโลก

จะว่าไปแล้วเขาหน้าตาคุ้นๆ ยังไงก็ไม่รู้แฮะ แต่คนที่หล่อระดับนี้จะอยู่ออฟฟิศไหนกันนะ... ในตึกนี้ก็มีบริษัทญี่ปุ่นอยู่เยอะ มีทั้งบริษัทด้านการเงิน บริษัทคอนซัลต์ บริษัทอสังหาริมทรัพย์นำเข้าส่งออกสินค้า แล้วก็เอเจนซี่โฆษณา (บริษัท ViperX ที่ฉันทำงานอยู่เองแหละ) อย่างผู้ชายคนนี้น่าจะเป็น...

"เอามั้ย แต่ผมสูบ Mevius นะ"

เสียงทุ้มๆ แสบนิดๆ ของเขาถามโพล่งขึ้นพร้อมกับมือที่ยื่นของบุหรี่ยี่ห้อ Mevius มาตรงหน้า ทำเอาฉันที่กำลังจินตนาการว่าอย่างเขาน่าจะทำงานอยู่บริษัทไหนถึงกับสะดุ้ง และนัยน์ตาสีน้ำตาลใสที่จ้องตรงมาเหมือนจะดึงฉันเข้าไปในวงวนลึกลับบางอย่างรอบตัวเขาก็ทำให้ฉันเกือบลืมหายากอังกฤษไปชั่วขณะหนึ่ง

"ไม่เป็นไรคะ ฉันไม่สูบบุหรี่"

ผู้ชายแปลกหน้าพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะขยับดับบุหรี่ของตัวเองที่เหลืออยู่ชนิดหน่อยแล้วพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย "ผมต้องไปแล้ว ใช้เสร็จค่อยมาคืนผมแล้วกันนะ"

จบคำนั้นร่างสูงที่ทำให้เสื้อยืดสีขาวกับกางเกงยีนสีเข้มดูดีได้อย่างไม่น่าเชื่อก็เดินผ่านฉันไปที่ประตู ทิ้งให้ฉันยืนกะพริบตาปริบๆ อยู่ทีเดิมกับไฟแช็ก Zippo ที่ดูราคาแพงเกินกว่าจะให้คนแปลกหน้ายืมโดยไม่อยู่รอเอาคืนแบบนี้...

"เดี๋ยวก่อนคะ" ฉันร้องเรียกเขาเอาไว้ก่อนที่เขาจะเดินไปถึงลิฟต์ และนัยน์ตาที่สวยเป็นประกายเหมือนแก้วสีน้ำตาลใสก็เหลือบกลับมาสบเข้ากับตาฉัน "เออ...คุณชื่ออะไร อยู่ออฟฟิศไหนหรือคะ ช่วยบอกหน่อยได้มั้ย"

"..."

"...ฉันจะได้เอาไปคืนถูก"

จบคำนั้นเขาก็เหมือนตกใจกับคำถามของฉันจนอึ้งไปชั่วขณะลมพัดวูบหนึ่งผ่านตรงกลางระหว่างเราและทำให้เส้นผมสีน้ำตาลเข้มของเขาปลิวไปตามแรงลม

จากนั้นคำตอบของเขาที่ย้อนกลับมาทำให้ฉันต้องกลายเป็นฝ่ายอึ้งบ้าง

"คุณ..."

"..."

"...หัดเปิดดูเว็บบริษัทซะบ้างก็ดีนะ"

...

...

...

เว็บไซต์ของบริษัทเราเคยได้รับรางวัลดีไซน์ยอดเยี่ยมจากองค์กรจัดอันดับต่างๆ มากมาย และคนที่เป็รเจ็ทเมเนเจอร์และดีไซเนอร์ผู้ออกแบบ Front-end Design* รวมถึงดูแล UX/UI** ของเว็บไซต์บริษัทในปัจจุบันก็คือ...

"คาเมอิจังเหรออ ทำไมอยู่ดีๆ สนใจเรื่องเขาขึ้นมาละ ก่อนหน้านี่ฉันพยายามพีรีเซนต์แทบตายไม่เห็นแกสนใจเลยนี่?"

ข้อเสียของยัยหวานอย่างหนึ่งก็คือ ถ้าอะไรไปมักได้คำตอบไม่ตรงกับคำถามทุกที แต่มยังมีสิทธิ์ถูกย้อนถามกลับมาแทบจะ 100% อีกต่างหาก

ฉันถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะเหลือบตามองไฟแช็ก Zippo บนโต๊ะ แล้วนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์ที่เจ้าของไฟแช็กอันนี้ยื่นมันมาให้ฉัน...และคำพูดสุดท้ายที่เขาทิ้งไว้ก่อนจะหันหลังเดินเข้าลิฟต์ไป ปล่อยให้ฉันยืนงงเป็นไก่ตาแตกอยู่คนเดียวบนดาดฟ้า

ใครจะไปรู้เลยว่าคนคนนั้นจะเป็นคนเดียวกับผู้ชายที่ออกแบบเว็บไซต์บริษัท ViperX Advertising หน้าที่ยังมีรูปโชว์หราวอยู่ด้านบนในส่วนของคนชั้นสูง กับตำแหน่ง 'Creative Director' เจ้านายสายตรงของแผนกฉันแบบนี้ละ...

มิน่าละ เขาถึงไล่ให้ฉันไปเปิดดูเว็บบริษัท คงเอือมฉามเลยที่ลูกน้อง

* Front-end สำหรับผู้พัฒนา จะเรียกกันสั้นๆ ว่าหน้าบ้าน หรือเป็นส่วนติดต่อกับผู้ใช้ (User interface) ไม่ว่าจะป็นหน้าโฮม หน้าเว็บเพจ เนื้อหาต่างๆ รูปภาพ ลิงก์ เป็นต้น เป็นส่วนที่ User ทั่วไปสามารถเห็นและเข้ามาใช้งานได้ของเว็บไซต์ ส่วนนี้จะแสดงหน้าตาของเว็บไซต์ให้ผู้เข้าชมเห็น โดยการออกแบบก็เป็นส่วนที่ช่วยดึงดูดและทำให้อื่นสนใจในเว็บไ้สต์ ทั้งความสวยงาม การใช้งานเว็บไซต์ที่เข้าใจง่าย สะดวก และทำให้อื่นเห็นว่าเว็บไ้สต์มีการพัฒนาอยู่ตลอด

** User Experience หรือที่เรียกว่า UX หมายถึงประสบการณ์ของผู้ใช้งานเว็บไซต์หรือแอปพลิเคชัน ซึ่งจะวัดจากความยากง่ายในการใช้งานและการเข้าถึงเว็บไ้สต์หรือแอปพลิเคชันนั้นๆ UX ที่ดีต้องเข้าใจง่าย ใช้งานง่าย ไม่ยุ่งยากซับซ้อนเกินไป

ไม่รู้จักหน้าค่าตาหัวหน้าแผนกของตัวเอง...

"นี่ ว่างละ แล้วแกเปิดดูรูปคาเมอซังทำไม อ่าบอกระว่าเกิดอยากจะทำ
อ็อปตาแหน่งแซงที่यररขทางลัดด้วยการรวบหัวรวบหางหัวหน้าเขาซะเลยนะ!?"

"จินตนาการกว้างไกลเหลือเกินนะแก"

"อ้าว ใครจะไปรู้ล่ะ ถึงจะแค่ปลายแถวแต่ยังงะเราก็กังกั๊ด
แผนกครีเอทีฟนี่นา ความคิดสร้างสรรค์ก็ต้องมีบ้างอะไรบ้าง"

"...อือ ก็จริงนะ"

ตำแหน่งของฉันทับยัยหวานคือ 'Graphic Designer' ซึ่งก็กังกั๊ด
แผนกครีเอทีฟจริงๆ แต่ในแผนกครีเอทีฟก็จะแบ่งย่อยลงไปอีก คือจะมีทั้ง
ส่วนออกแบบเว็บ ออกแบบแอฟพลิเคชั่น งานสิ่งพิมพ์ งานวิดีโอโปรดักชั่น
งานโฟโต้ แล้วก็งานโฆษณาออนไลน์ที่จะรับผิดชอบพวกอาร์ตเวิร์กลงใน
สื่อโซเชียลมีเดียต่างๆ เช่น Facebook, Instagram, Twitter หรือ LINE และ
ที่ฉันทำอยู่ก็คืองานออนไลน์นี่แหละ กราฟิคดีไซน์เนอร์คนนึงก็จะรับผิดชอบงาน
หลายๆ แปรนต์ตามที่ได้รับมอบหมาย และคนที่มอบหมายงานให้ก็คือ
Team Leader ของทีมนั้นๆ

ซึ่งทีมลีดของฉันทก็คือयररขที่เถียงกันหน้าดำหน้าแดงอยู่ทุกวันนี้เอง
यररขจะรับผิดชอบงาน Local เท่านั้น (หมายถึงลูกค้าบริษัทไทยนะ เพราะ
ViperX เป็นบริษัทญี่ปุ่น ลูกค้าเลยแบ่งเป็นฝั่งลูกค้าไทยกับลูกค้าญี่ปุ่น)

งานทุกอย่างจะผ่านทีมลีดก่อน จากนั้นค่อยมาถึงพวกฉันท ซึ่งทุกอย่าง
จะถูกสรุปไปนอนลมาหมดแล้ว หน้าที่ของฉันทจึงมีแค่ทำตามบริฟที่เขาสรุปมา
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ กับการดีไซน์เลยงะละ

และเพราะมันแบ่งทีมแบ่งหน้าที่กันชัดเจนแบบนี้ฉันทก็เลยไม่เคยมีโอกา
สได้คุยกับใครนอกจากคนในทีมและทีมลีดของตัวเอง นี่คือสาเหตุที่ทำให้ฉันท
ไม่รู้จักคาเมอซังคนนี้ ไม่ใช่ว่าฉันทไม่ใส่ใจหรอกนะ

"แต่อย่าไปยุ่งกะเขาเลย"

"หืม? คาเมอซังนะเธอ ทำไมละ"

"ก็เคยได้ยินพวกน้องล่ำมคุยกันนะสิ" ยัยหวานทำหน้าที่เหมือนกำลังจะ
แอบนินทาเจ้านายก่อนจะดึงหน้าซึงซัง "บอกว่าในบรรดานายญี่ปุ่นที่บริษัทเรา

ทั้งหมด ถ้าไม่นับซีอีโอแล้ว คาเมอิจังคนนี่แหละที่ด่าแรงที่สุด"

"ขนาดนั้นเชียวนะ"

"ก็ใช่ล่ะสิ เคยดูจนทีมีลีดคนนึงต้องวิ่งออกไปร้องไห้เลยนะ"

จริงเหรอเนี่ย ผู้ชายหล่อจัดที่หน้านี่งั้นๆ ดูเหม่อลอยคนนั้นนะเหรอ จะดูอะไรขนาดนี้...ว่าไปแล้วก็อาจจะจริงก็ได้ ขนาดคนเค้าถามชื่อดีๆ ยังโดนไล่ให้ไปเปิดเว็บบริษัทตัวเองเลย

"แต่ยิ่งดูยิ่งหลอนนะเนี่ย เสียตายจั่งนั่งอยู่คนละชั้น เลยอดเซยชม หน้าหล่อๆ ของเขาแบบสาวๆ ชั้นบน เซ็งเซมัด" ยัยหวานที่ยังดูงานมานั่งกินขนม (ของฉัน) อยู่ที่โต๊ะฉันยังคงเฝ้าที่ไปเรื่อย ก่อนจะถือวิสาสะจับเมาส์เลื่อนดูรูปหัวหน้าแผนกคนอื่นฯ ต่อ "เนี่ย ข้างบนมีแต่คนหล่อๆ ซีอีโอเนี่ยก็ไว้คน แต่ดูมีเนอิจังเจ้าชายของแผนกมาร์เก็ตติ้งสิ ถ้าได้ทำงานกับหัวหน้าหล่อๆ อย่างนี้ทุกวันนะฉันจะไม่ขออะไรอีกแล้ว"

"อ้อ เห็นยัยกิ้งกรี๊ดกร๊าดอยู่ทุกวันเลย"

"อิจฉายัยกิ้งเซมัด เป็น AE* นี่ดิเนะ ได้ทำงานใกล้ชิดกับหนุ่มหล่อทุกวันเลยอะ ทั้งมีเนอิจัง ทั้งฮาไซเบะซัง ฮือออออ"

"ก็ย้ายสายเซเลยสิ เห็นพี่ HR บอกว่ากำลังหา AE คนใหม่อยู่พอดี"

"ไม่เอาหรอก ฉันรักมันในคาเมอิจังคนเดียว"

"ไหนเมื่อกี้กรี๊ดๆ มีเนอิจังอยู่หยกๆ คนกลับลลอก"

"เรียกว่าใช้ชีวิตอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงดิยะ ให้ฉันไปเป็น AE ก็ไม่ไหวหรอก ไม่สามารถ ฟังตอนยัยกิ้งคร่ำครวญบ่นลูกค้าเทวดาแล้วฉันยอมสู้รบกับพี่यरชต์ต่อยังดีเสียกว่า" ยัยหวานว่าก่อนจะเไถ่ก้าอ้อกลับปั้งที่ตัวเอง ให้ฉันได้กลับสู่ความสงบในที่สุด

ไฟแช็ก Zippo ยังวางอยู่บนโต๊ะ และฉันก็คิดไม่ออกเลยว่าจะหาโอกาสเอามันไปคืนเขาอย่างไร ในเมื่อฉันทำงานมาจะสองปีแล้วยังไม่เคยขึ้นไปชั้นบนเลยสักครั้งเดียว อยู่ดีๆ จะขึ้นไปตอนนี้ก็คงเด้อด้าหาโต๊ะเขาไม่เจอ จนได้แต่

* Account Executive หรือ AE คือผู้บริหารงานลูกค้า หน้าที่หลักของ AE ก็คือารดูแลลูกค้า ติดต่อประสานงาน เป็นตัวกลางระหว่างลูกค้ากับทีมงานในองค์กรทั้งหมด เพื่อให้งานออกมาราบรื่น ในบางครั้ง AE ต้องดูแลเรื่องงบประมาณค่าใช้จ่ายต่างๆ ของโปรเจกต์ รวมถึงช่วยแก้ไข้ปัญหาที่เกิดขึ้นหน้างาน ทั้งยังต้องเจรจาบรรเทาข้อขัดแย้งต่างๆ อีกด้วย

ยื่นเอ่อเกาะกะขวางทางชาวบ้านเค้าแน่ๆ อารมณ์บ้านนอกเข้ากรุงอะไรี่
ก็เขาเป็นถึงครีเอทีฟไคเรกเตอร์ ที่แม้แต่ชื่อโอของบริษัทยังต้องเกรงใจ
นี่นา

คงไม่เคยต้องมานั่งทำงานเป็นหุ่นยนต์ไร้ชีวิตจิตใจอย่างที่ฉันทำอยู่
หรือมั้ง

ฉันยกไหล่ก่อนจะโยน Zippo เข้าไปในกระเป๋าสะพาย ตั้งใจไว้ว่า
วันไหนได้เจอยกึงก็คอยฝากไฟแช็กไปคืนเขา แบบนั้นคงดีกว่า เพราะยัยนั้น
ต้องประสานงานกับนายญี่ปุ่นเป็นประจำอยู่แล้ว

ยังไงซะมันก็คงเป็นการ (บังเอิญ) พบกันแค่ครั้งเดียว ไม่ได้แปลว่า
เราจะมีโอกาสได้คุยกันอีก อย่างน้อยก็ไม่ใช้ในเร็วๆ นี้ตอนที่ฉันยังเป็นแค่
กราฟิกดีไซเนอร์ต๊อกลงอยู่ปลายสุดของ Chain of command แบบนี้หรือ

22.12 น.

ลากไฟล์...อัฟโหลด แล้วก็กดเซฟ...

ฉันจ้องแถบสีเขียวด้านบนที่วิ่งอย่างเชื่องช้า (จริงๆ ก็เร็วแล้วแหละ
แต่แค่ยังไม่ทันใจ) จนเมื่อตัวเลขวิ่งไปถึง 100% ฉันก็แทบจะลุกขึ้นปรบมือ
เมื่อในที่สุดก็อัฟโหลดภาพอาร์ตเวิร์ก Yama_May10_Final_Ver8_Edited_
Final_really ขึ้นใน Trello เสร็จเสียที

ที่นานไม่ใช่การโหลดหรือกด แต่เสียเวลานั่งเกลี้ยสีจัดบาลานซ์ภาพ
ตามบริฟที่เหมือนเขียนแบบตั้งใจให้มันออกมาไม่สวยอยู่หลายชั่วโมงเลยละ
ซึ่งสุดท้ายแล้วมันก็ออกมาไม่โอเคสำหรับฉันอยู่ดี แต่ก็ถือว่าตรงบริฟเป๊ะ
หวังว่าจะไม่มาขอสั่งแก้อะไรอีกนะ ฉันเหนื่อยเหลือเกินแล้ว

เมื่อเงยหน้าขึ้นจากหน้าจอก็พบว่าออฟฟิศปิดไฟมืดเกือบหมด
ที่ยังเหลือเปิดไฟอยู่ก็แค่โซนของฉันที่น่าจะเป็นคนสุดท้ายในออฟฟิศเท่านั้น
อ้อโห เเจ็เคยทำออฟฟิศถึงตีตื้นขนาดนี้ครั้งแรกเลยนะเนี่ย ปกติฉันถือคติหึกโหมง
เต็งกลับบ้านตลอดเลย สงสัยวันนี้จะหิวร้อนมากไปหน่อย

ก็อิต่าที่มล็ดนั้นเล่นส่งข้อความมาทั้งใน Chatwork และ Trello รัวๆ
แบบทวงทุกช่องทางเท่าที่จะทำได้ บอกว่า AE ตามงานเพราะต้องรีบเอาไป

ให้ลูกค้าเช็คแล้วภายในวีคนี้ ฉันก็เลยบ้ำเลือดนั่งทำงานเสร็จหมดทุกชิ้นแบบผืนใจสุดอะไรสุดจนถึงที่หมักกว่าเนี่ย

วิวชะมัด...เวลาทำงานติดพันชอบลืมหาคะไรกินทุกที่เลย ดึกปานนี้ฉันก็คงต้องแวะเซเว่นแถวบ้านชะละมั้ง จะว่าไปนี่ฉันฝากท้องไว้กับร้านสะดวกซื้อทุกมือเลยนะเนี่ย

หลังจากปิดคอมฯ ปิดไฟ เก็บข้าวของใส่ถุงกระสอบอึกเกี่ยสีน้ำเงินไปโปรด และแตะบัตรลงเวลาเลิกงานเรียบร้อยแล้ว ฉันก็เดินออกมาเจอฝนที่ตกปรอยๆ กับบรรยากาศมืดหม่นเจี๊ยบเหงา มองเห็นแสงไฟและได้ยินเสียงเพลงดังแว่วมาจากที่ไกลๆ ซึ่งน่าจะเป็นชอยความบอยที่ไม่เคยหลับไหลเหมือนเป็นอีกโลกหนึ่ง เป็นวิวที่เห็นจนชินตาแล้วเพราะเดินกลับไปที่เอสทางนี้ทุกวัน

ที่รู้สึกเหนื่อยเป็นพิเศษเพราะต้องอยู่คนเดียวในบรรยากาศเหงาๆ อย่างนี้รีบล่าก็ไม่รู้ แต่ฉันมันสายสตรอง ไม่ใช่พวกสาวน้อยที่เลิกงานแล้วต้องรีบโทรไปอ้อนแฟนอยู่แล้วนี่นะ เหงาๆ แบบนี้รีบกลับบ้านไปนั่งกินข้าวกล่องเซเว่น นั่งดูเน็ตฟลิกซ์กับหมาที่บ้านดึกกว่า~

ดึกขนาดนี้แล้วแต่คนก็ยังเยอะแยะไม่ต่างจากตอนเย็นสักนิด นี่มีแต่คนทำไอพีรีเหมือนฉันเต็มไปหมดเลยหรอเนี่ย~ เย้~

ฮะ โดนแซงอีกแล้ว เย้~ #สติหลุดไปเรียบร้อยแล้ว

เพราะเป็นคนไม่ชอบเบียดเสียดแย่งชิงกับใคร ก็เลยยื่นรอให้ทุกคนเข้าไปก่อนจนสุดท้ายก็ไม่เหลือที่ให้ฉันยืน และประตูก็ปิดลงต่อหน้าต่อตาโดยมีฉันถูกทิ้งไว้ให้ยืนอยู่บนชานชาลาเพียงลำพัง...

ไม่สิ ไม่ลำพังนี่นา...ข้างๆ ยังมีคนที่ถูกทิ้งอยู่อีกคน คือผู้ชายตัวสูงๆ ที่ยืนอยู่ข้างๆ ฉันนี่เอง

แถมยังเป็นคนที่ไม่คาดคิดเสียด้วย ลองทายดูสิว่าใคร

"...ไม่ขึ้นหรอกครับ"

ฮะ...นี่ฉันผลอจ้องหน้าเขาอีกแล้วหรอเนี่ย

พอได้เขาเตือนสติ ฉันก็เลยรีบเดินตามเขาเข้าไปในรถไฟขบวนถัดมา ซึ่งยังแน่นขนัดไม่มีที่หายใจอยู่เหมือนเดิม ส่งผลให้ฉันที่บังเอิญตัวเตี้ยแถมยัง

ไร้ซึ่งเรี่ยวแรงขัดขืนโดนคนนั้นคนนี่เบียดไปเรื่อย ๆ จนได้เข้ามาอยู่ตรงกลางแบบไม่รู้ตัว ส่วนคนตัวสูงก็หายไปกับฝูงชนเรียบริบร้อย เป็นอันว่าเราหมดโอกาสที่จะพูดคุยกันไปแล้ว...

แต่เอาจริงๆ ฉันจะไปคุยอะไรกับเขาได้ละ จะทักทายถามสารทุกข์สุกดิบก็แปลกๆ คนไม่เคยคุยกัน แคंबังเอิญเจอกันบนดาดฟ้าเท่านั้นเอง...

จะมีก็แค่...ไฟแช็กที่เขาให้ยืมมานี้แหละ แต่รถไฟแน่นขนาดนี้ไม่รู้เขาไปอยู่ตรงไหนแล้ว เพราะงั้นก็คงต้องเป็นวันหลัง...ส่วนตอนนี้มีที่ว่างพอดีขอนั่งก่อนแล้วกัน

พอได้นั่งก็ค่อยดีหน่อย และจังหวะที่ลมพัดมาของรถไฟฟ้าบีบีเอสทำให้ฉันเริ่มง่วงขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ ปกติฉันนอนไวอยู่แล้วเพราะต้องรีบกลับบ้านไปเล่นกับหมา พอสี่ทุ่มก็อาบน้ำเตรียมนอนแล้วละ ฮ้าวววว...

[...ผู้โดยสารโปรดทราบ รถไฟฟ้าขบวนนี้จะให้บริการถึงสถานีปลายทางเคหะฯ เป็นสถานีสุดท้าย...This train is for Kheha...]

ฉันหลับตาลงเพื่อพักสายตา พลังฟังเสียงคนค่อยๆ ทอยลงจากรถไฟเกือบหมดโบกี้เมื่อถึงสถานีอ่อนนุช แล้วก็หลับตาอยู่อย่างนั้นจนเสียงรอบตัวค่อยๆ เงียบลงทีละนิด...

...

...

...

[...สำโรง สำโรง โปรดใช้ความระมัดระวังขณะก้าวออกจากรถ Samrong Station...]

ฉันสะดุ้งและลืมตาตื่นจากฝันขึ้นมาเมื่อได้ยินคำว่าสำโรง เพราะถ้าเป็นสำโรงก็แปลว่าเลยบ้านฉันไปแล้วไงละ ฉันต้องลงแบริงสิ จะนั่งมาถึงสำโรงทำไมกันเนี่ย

สมองของฉันใช้เวลาปรับจูนสักพักจนกระทั่งสำนึกได้ว่าต้องรีบลงแล้วนั่งย้อนกลับไปแบริงได้แล้ว...

"...คุณจะตื่นได้หรือยัง หรือว่ายังจะนอนต่ออีก"

และตอนนั้นเองเสียงจากเจ้าของไหล่ที่ฉันนอนซบอยู่ก็ดังขึ้นเหนือศีรษะ...

เดี๋ยวก่อนสิ นอนซบไหล่เธอ แล้วทำไมฉันมานอนซบไหล่ใครก็ไม่รู้
ได้ล่ะ ตายแล้ว นี่แทนที่จะพักสายตาเฉยๆ ฉันกลับมาหลับเป็นจริงเป็นจัง
จนผลอเอนไปซบชาวบ้านโดยไม่รู้ตัวซะงั้น เป็นเด็กอนุบาลหรือไวกันยัยบ้านี้
ฉันรีบกระเดิงตัวขึ้นมาเตรียมขอโทษเต็มที แต่ไม่ทันได้พูดออกมาสักคำ
โบหน้าที่เห็นอยู่ในสายตาก็ทำเอาเสียงของฉันหายวับไปเหมือนถูกกดปุ่ม mute
กลางอากาศ...

ไม่จริงน่า... จังหวะการตุ๋นแบบนี้มันคืออะไรกัน...

"คะ...คาเมอิซัง!?"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625482.html>